

«Здорова, мила! Чи ти чуєш?
Скажи мені правду, з ким ночуєш?»

«В полі калина з квітоньками,
Ночую, милий, з думоньками.

Настане вечір — я постелю
Для смутка біля себе стелю.

Ой спи, мій смутку, не будися!
А ти, миленький, хоч приснився!

Ой спить мій смуток, позіхає,
Мене до себе пригортає.

Цілує мої очі, лиця,
А весь він зимний, ніби криця.

Минула нічка — день зробився,
Чомусь мій милий не приснився.

Чомусь мій милий не приходить.
Лиш смуток скрізь за мною ходить.

Як тая чорна тінь, снується,
Як хміль той, по тичині в'ється.

Як хміль зелений в огороді.
Прийди, бо з смутком жити годі!»

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «На позиченій скрипці»](#);